

**Tête-à-tête tussen vakwerkmuren:
een makelaar vertelt**

Gooische vrouw zoek *property*

Acht jaar geleden verliet Eveline Belderbos (45) het drukke Rotterdam. Samen met haar twee kinderen ging ze in de Ardennen wonen. Met haar Limburgse partner Sjeff Wanders (49) richtte ze BLIM.BE makelaars op. Uniek in zijn soort: een Waals vastgoedkantoor van Nederlandse origine.

Beroepshalve komt Eveline bij veel kopers en verkopers over de vloer. Ze weet dus wat er zoal speelt in Franstalig België.

De hilarische, grappige, maar soms ook droevige verhalen verwoordt Eveline in deze column.

“Goedemiddag mevrouw”, spreekt een geaffecteerde damesstem in Hoog Nederlands door de hoorn.

“Goedemiddag”, antwoord ik zangerig met mijn licht Haags-Rotterdamse tongval. Al doe ik nog zo mijn best, mijn afkomst laat zich niet verhullen.

“Zeg,” begint ze, “ik lees net uw advertentie in het NRC. U bent makelaar in Franstalig België, is het niet?”

De raderen draaien. Een NRC lezeres, daar stel ik me iets bij voor.

“Jazeker mevrouw, waarmee kan ik u van dienst zijn?”, zeg ik, daarbij lettend op een deftige uitspraak.

“Wel, ik zoek een *property* in de Ardennen. Wordt daar Frans gesproken?”, voegt ze er hoopvol aan toe.

Properties. Die hebben we absoluut in ons aanbod en ze liggen stuk voor stuk in Franstalig gebied. Ik zou die dame een mooi vrijstaand huis kunnen verkopen, hoor ik mezelf denken.

“Waar Frans wordt gesproken?”

“Inderdaad, in de Ardennen wordt Frans gesproken.”

“Helder. Dan zoek ik dáár een *property*.”

“In de bergen dus, en niet aan zee?”, vraag ik ter bevestiging.

“In de Ardennen, ja. Daar waar Frans wordt gesproken.”

Mooi, denk ik, en vraag verder: “Kent u de Ardennen, mevrouw?”

“En hoe! Als kind heb ik er regelmatig met mijn ouders de vakanties doorgebracht.”

Ze zegt het met een zweem van nostalgie en wekt de indruk dat die vakanties het summum van luxe moeten zijn geweest. Op een kasteel of zo, denk ik.

“Ach wat leuk. Waar, als ik vragen mag?”

“We kampeerden vroeger in Remouchamps. Kent u Remouchamps?”

“Ik ken Remouchamps goed. Dat ligt vlak bij ons kantoor. U zoekt dus *iets* in die regio?”

“Correct”, zegt ze en laat de erren stevig rollen.

“Wat zijn de wensen die u stelt aan de *property*

en vult dat vol trots aan met: “Ik ben artiest!”.

“Hebt u onze website al eens bekeken?”

“Internet? Nee, mevrouw dat heb ik niet. Stuurt u mij uw ingebonden brochures maar per post.”

Ze geeft haar adres op en blijkt ergens in het Gooi te wonen. Dat verklaart de herkomst van de aardappel die haar bij het spreken danig in de weg lijkt te zitten.

“In welke prijsklasse zoekt u, mevrouw?”

“Laat ik eens royaal doen. Laten we zeggen: 45 duizend all-in.”

“45 duizend...?!”, herhaal ik verbaasd.

“Ja, het mag ook minder. Veertig of zo. Dat laat ik aan u over.”

Ik hoor aan het begin van een telefoongesprek meestal feilloos of iemand heuse of onheuse intenties heeft. Deze keer zat ik er behoorlijk naast. België is geen Apenland, wat denkt ze well!

“Mevrouw, een leuke *property* in die prijsklasse, in Franstalig gebied, met wat grond, fris

‘Nee, in de Ardennen is geen strand en zee’

“Jazeker mevrouw, de Ardennen liggen in Wallonië.”

“Dat begrijp ik. Maar wordt daar Frans gesproken?”

“Jazeker mevrouw, Wallonië is Franstalig België.”

“Nou goed, ik zoek iets aan de kust, iets in Le Haen.”

“Le Haen, mevrouw,” antwoord ik ietwat teleurgesteld, “is hetzelfde als De Haan: een kustplaats in Vlaanderen.”

“Wordt daar Frans gesproken?”

“Nee, mevrouw, in Vlaanderen spreekt men Vlaams, Nederlands dus eigenlijk.”

“Dat ligt dus niet in de Ardennen?”

“Nee, mevrouw, in de Ardennen is geen strand en ook geen zee. De Ardennen is een bergachtig gebied.”

die u voor ogen heeft?”

“Ja, daar vraagt u me wat, zeg. Wat kost een huis in België?”

“Prijzen variëren nogal, mevrouw. Het ligt eraan wat u zoekt: een houten hutje, een tussenwoning of een compleet landgoed...”

“Het mag wel enige allures hebben. Ik wil geen plebs naast de deur. Ik kan het zo betalen, geen hypotheek nodig, begrijpt u?”

Allures. Geen plebs. In deze crisistijden verkopen zonder voorwaarden, droom ik verder...

“Ik geloof dat ik het begrijp. Iets vrijstaands dus met wat grond eromheen?”

“Uiteraard. En de nodige privacy, een beetje keuken, lekker fris tegelwerk, dito sanitair en strak in de verf natuurlijk. Ik ben geen een of andere doe-het-zelver”, zegt ze denigrerend

sanitair en een piekfijne keuken? Dat is zeker te vinden. Alleen heb ik daarin geen aanbod. Maar, neemt u eens contact op met *Sahel Immo*, daar kunnen ze u vast verder helpen.

“Hoe speelt u dat?”

Ik spel de verzonden naam en laat haar meteen een fictief telefoonnummer noteren.

“Dat is wel een lang telefoonnummer, mevrouw. Vergist u zich niet?”

“Nee, mevrouw,” zeg ik serieus, “om naar Niger te bellen moet u een paar cijfers meer intoetsen.”

Ze zegt direct te zullen bellen en bedankt me voor de informatie. De ingebonden brochures die ik haar zal toesturen, gaat ze zeer aandachtig lezen, verzekert ze. Mocht haar *property* ertussen zitten, dan zal ze zeker weer contact met me opnemen.